

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)

Sędziowie: SA Robert Zdych

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Daria Machnik

przy udziale Dariusza Sulikowskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2023 r.

sprawy M. P. (1)

oskarżonego o czyn z art. 156 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 28 lutego 2023 r. sygn. akt III K 149/22

I. na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. prostuje oczywiste omyłki w zaskarżonym wyroku, w ten sposób, że w punkcie I części rozstrzygającej w miejsce słowa D. wpisuje słowo "D.", a w punkcie III w miejsce słowa D. wpisuje słowo D.;

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że ustala, iż przypisanego czynu M. P. (1) dopuścił się w nocy z 23 na 24 lipca 2022 roku w L. w powiecie (...);

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. I. M. kwotę 1200 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. określa, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

--	--	--

UZASADNIENIE

M. P. (1) został oskarżony o to, że:

w nocy z 23 na 24 lipca 2022 roku w miejscowości L., pow. K., woj. (...) przy ul. (...), działając umyślnie z zamiarem ewentualnym, godząc się na spowodowanie u A. D. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, uderzył znajdującego się w stanie nietrzeźwości, stojącego u szczytu schodów A. D., w towarzystwie którego wcześniej spożywał alkohol ręką

w lewy policzek, w wyniku czego pokrzywdzony doznał podbiegnięć krwawych tkanki podskórnej głowy lewego policzka – w rzucie lewej ślinianki przedusznej, co spowodowało utratę przez pokrzywdzonego równowagi i jego upadek ze schodów na betonowe podłoże, w wyniku czego pokrzywdzony doznał rany tłuczonej lewej okolicy ciemieniowej, sińców głowy, kończyn i tułowia, pojedynczych otarć naskórka głowy, grzbietu, kończyny górnej prawej oraz podudzia prawego, podbiegnięć krwawych prawej okolicy skroniowej oraz obu ciemieniowych, złamania lewej kości skroniowej, ciemieniowej i potylicznej, obfitych krwiaków podpajęczynówkowych ponad biegunami przednimi obu płatów czołowych, krwotocznego stłuczenia obu płatów czołowych, wylewu krwawego w lewej półkuli mózdzku, mnogich wybroczyn krwawych w moście, obecności krwi w układzie komorowym mózgu, obrzęku mózgu, złamania żeber 2-5 lewych i podbiegnięć krwawych tkanki podskórnej grzbietu, co spowodowało ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a w wyniku doznanych obrażeń czaszkowo – mózgowych i ich skutków pokrzywdzony zmarł 29 lipca 2022 roku, który to skutek w postaci śmierci mógł przewidzieć;

tj. o przestępstwo z art. 156 § 3 k.k.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z 28 lutego 2023 r., sygn. akt III K 149/22:

I. w miejsce czynu opisanego w części wstępnej wyroku oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego popełnienia tego, że uderzył znajdującego się w stanie nietrzeźwości, stojącego u szczytu schodów A. D., w towarzystwie którego wcześniej spożywał alkohol ręką w lewy policzek, w wyniku czego pokrzywdzony doznał podbiegnięć krwawych tkanki podskórnej głowy lewego policzka – w rzucie lewej ślinianki przedusznej, co spowodowało utratę przez pokrzywdzonego równowagi i jego upadek ze schodów na betonowe podłoże, czym - wskutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, nie mając zamiaru doprowadzenia do śmierci pokrzywdzonego A. D., mimo że możliwość popełnienia tego winien przewidywać - spowodował u pokrzywdzonego ranę tłuczoną lewej okolicy ciemieniowej, sińce głowy, kończyn i tułowia, pojedyncze otarcia naskórka głowy, grzbietu, kończyny górnej prawej oraz podudzia prawego, podbiegnięcia krwawe prawej okolicy skroniowej oraz obu ciemieniowych, złamanie lewej kości skroniowej, ciemieniowej i potylicznej, obfite krwiaki podpajęczynówkowych ponad biegunami przednimi obu płatów czołowych, krwotoczne stłuczenie obu płatów czołowych, wylew krwawy w lewej półkuli mózdzku, mnogie wybroczyny krwawe w moście, obecność krwi w układzie komorowym mózgu, obrzęk mózgu i podbiegnięcia krwawe tkanki podskórnej grzbietu, co spowodowało ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a w wyniku doznanych obrażeń czaszkowo – mózgowych i ich skutków, zgon pokrzywdzonego 29 lipca 2022 roku, tj. przestępstwa z art. 155 k.k. i art. 157 §2 k.k. przy zast. art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art. 155 k.k. przy zast. art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 lipca 2022 r. godz. 04.20 do 28 lutego 2023 r.;

III. na podstawie art. 46 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. P. (1) zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonej I. D. w wysokości 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych);

IV. na podstawie art. 230 §2 k.p.k. zwrócił:

M. P. (1) dowody rzeczowe opisane wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1.-3. (k.384);

R. P. dowody rzeczowe opisane wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 4.- 7. (k. 384);

P. S. dowody rzeczowe opisane wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 8.-9. (k. 384);

jako osobom uprawnionym;

V. ślady kryminalistyczne opisane w wykazie (...) pod poz. 1.- 5. pozostawia w aktach sprawy;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. M. 1.845 zł (jeden tysiąc osiemset czterdzieści pięć złotych), w tym 345 zł VAT tytułem kosztów udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem;

VII. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów procesu.

Apelację od tego orzeczenia wniósł prokurator. Zaskarżając je w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego co do przebiegu zdarzenia pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzonym, pomimo iż wyjaśnienia oskarżonego są nielogiczne i nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, są wewnętrznie sprzeczne, bowiem z jednej strony oskarżony wskazuje, że pokrzywdzony znajdował się po prawej stronie stojącego plecami do drzwi oskarżonego, a jednocześnie pokrzywdzony miał być oparty o barierkę, co mając na uwadze znajdujące się w aktach sprawy zdjęcia miejsca zdarzenia nie jest możliwe, a jednocześnie wadliwe przyjęcie, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, iż oskarżony godził się z możliwością spowodowania skutku o jakim mowa w art. 156 § 1 k.k. i w związku z tym niezasadne zastosowanie przez sąd zasady *in dubio pro reo*.

2) mający wpływ na wynik sprawy – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu przez Sąd Okręgowy, iż oskarżony nie działał umyślnie z zamiarem ewentualnym, godząc się na spowodowanie u pokrzywdzonego A. D. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, gdy tymczasem poprawna analiza okoliczności zdarzenia, w tym wzięcie pod uwagę, iż oskarżony wspólnie z pokrzywdzonym spożywał alkohol, zatem oskarżony zdawał sobie sprawę z faktu, iż podejrzany znajduje się w stanie silnego upojenia alkoholowego, faktu iż schody były wysokie, betonowe i kończyły się betonową wylewką podwórza, a nadto podest, na którym znajdował się pokrzywdzony i oskarżony, był wąski, powoduje, iż oskarżony zdawał sobie sprawę po pierwsze, iż w wyniku jego działania polegającego na uderzeniu pokrzywdzonego, może on z wysokim prawdopodobieństwem upaść ze schodów lub na te schody i równocześnie miał świadomość, iż z takim upadkiem wiąże się wysokie ryzyko wystąpienia skutku, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k. i tym samym nie odstępując od zamachu na zdrowie pokrzywdzonego, godził się na spowodowanie u pokrzywdzonego skutku w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a nadto polegający na przyjęciu, że cios zadany pokrzywdzonemu przez oskarżonego był lekki, podczas gdy ustalenie takie nosi cechy dowolności, bowiem z ustanej opinii biegłego wynika jedynie, że cios nie był silny, bowiem nie doszło do złamania kości czaski, a jednocześnie ślad tych obrażeń był widoczny pomimo, iż od zdarzenia do przeprowadzenia otwarcia i oględzin zwłok pokrzywdzonego doszło po upływie kilku dni od zdarzenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 156 § 3 k.k., a następnie wymierzenie mu za w/w przestępstwo – na podstawie art. 156 § 3 k.k. kary 10 lat pozbawienia wolności;

- utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zarzuty apelacji prokuratora okazały się niezasadne. Na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 434 § 2 k.p.k. konieczne było ustalenie czasu i miejsca popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu M. P. (2), którego nie zawierał opis zawarty w punkcie I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, a także sprostowanie (art. 105 § 1 k.p.k.) omyłek pisarskich w nazwisku pokrzywdzonego i jego żony (punkt I i III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).

Rację ma prokurator wskazując na niewiarygodność części wyjaśnień oskarżonego M. P. (1). Istotnie, świadkowie obecni na przyjęciu urodzinowym A. B. (A. P. – k. 571-572, 47, P. S. – k. 575-576, 53-54, B. J. – k. 572-573, 8-10, 225, P. M. – 571-572, 41, A. B. – k. 574-575, 44) zaprzeczyli by wypowiadali się negatywnie, w kontekście seksualnym o wyglądzie żony oskarżonego R. P. o czym wyjaśniał oskarżony. Zważywszy jednak na niewystarczającą znajomość języka polskiego przez M. P. (1), co ustala Sąd Okręgowy, mógł on opatrnie zrozumieć wypowiedzi

uczestników przyjęcia, zwłaszcza będąc zdenerwowanym wskutek wcześniejszego zajścia między żoną i A. P.. Tak też tę kwestię odczytuje Sąd I instancji (uzasadnienie podsekcja 1.1.) pisząc, że „zdaniem oskarżonego (podkr. S.A.) mężczyźni zaczęli komentować również wygląd żony oskarżonego, co miało mieć podtekst seksualny”. Chodziło więc nie tyle o sprzeczność w relacjach odnośnie tej okoliczności, co trudności komunikacyjne – wadliwe odczytanie treści wypowiedzi uczestników spotkania przez oskarżonego niewystarczająco znającego język polski. Następujące po tym agresywne, prowokujące zachowania M. P. (1), którym oskarżony przeczył, Sąd Okręgowy ustala na podstawie relacji obecnych świadków. Najwyraźniej więc daje im wiarę w tym zakresie uznając za niewiarygodne odmienne wyjaśnienia oskarżonego. Podobnie rzecz się ma z twierdzeniem oskarżonego o poinformowaniu, po powrocie do mieszkania, innych o upadku pokrzywdzonego ze schodów i wskazywaniem na konieczność wezwania pomocy. Sąd I instancji ustala te okoliczności na podstawie zeznań uczestników spotkania: A. B., B. J. i P. S. (uzasadnienie podsekcja 1.1.), wskazujących na zauważenie A. D. u podnóża schodów po wyjściu na zewnątrz i zabraniu telefonu A. B. przez M. P. (1), gdy chciał zadzwonić pod numer alarmowy.

Widać więc, że Sąd Okręgowy nie był bezkrytyczny w ocenie wyjaśnień oskarżonego nawet jeśli wprost nie wyraził tego w pisemnych motywach.

Jeśli chodzi o kwestię wzajemnego usytuowania M. P. (1) i A. D. na podeście schodów, to ogląd zdjęć z miejsca zdarzenia (k. 370) i odniesienie ich do relacji oskarżonego wskazującego, że pokrzywdzony stał oparty o barierkę schodów tyłem do okna, a M. P. (1) tyłem do drzwi wejściowych, nie pozostawia wątpliwości, że pokrzywdzony znajdował się z lewej, a nie prawej strony oskarżonego. Potwierdza to obrażenie lewej, a nie prawej, bocznej powierzchni twarzoczaszki wskutek ciosu zadanego przez oskarżonego. Wyjaśnienia M. P. (1) co do tej okoliczności są więc błędne, co jest widoczne już na pierwszy rzut oka.

To prawda, że oskarżony jest zainteresowany w uzyskaniu jak najkorzystniejszego dla siebie rozstrzygnięcia, co uzasadnia podejszcie do jego wyjaśnień z dużą ostrożnością. Rzecz jednak w tym, jak trafnie zauważa Sąd I instancji (uzasadnienie podsekcja 2.1.), że wyjaśnienia te są jedynym bezpośrednim dowodem opisującym okoliczności doznania obrażeń przez A. D.. Przedstawiony przez M. P. (1) przebieg zdarzenia – uderzenie opartego o poręcz schodów pokrzywdzonego pięścią w lewą część twarzy, jego upadek ze schodów i uderzenie głową o betonowe podłoże, nie został podważony w opinii sędowo-lekarskiej (k. 214-221, 566-668) i odpowiada temu, co przekazał oskarżony świadkom przyznając, że to on uderzył A. D. wskutek czego upadł on ze schodów.

Oskarżony konsekwentnie mówi, że to słowa pokrzywdzonego spowodowały, że uderzył go w twarz. Rozbieżność podnoszona przez apelującego dotyczy tego, że M. P. (1) początkowo nie pamiętał tych słów, a potem wyjaśniał, że chodziło o wygląd R. P.. Jak już była o tym mowa wcześniej oskarżony z powodu niewystarczającej znajomości języka polskiego, mógł opacznie zrozumieć słowa także te pokrzywdzonego. Natomiast to one, jak trafnie przyjmuje Sąd Okręgowy, wyzwoływały agresywne zachowanie oskarżonego. A. D., jak zeznają świadkowie, nie angażował się w żadnym stopniu we wcześniejszy spór między A. P. a żoną oskarżonego. M. P. (1) nie zachowywał się potem wobec niego agresywnie, inaczej niż pozostałych mężczyzn nie prowokował go do starcia. Między nie znającymi się wcześniej oskarżonym a pokrzywdzonym nie doszło do żadnego konfliktu. Nadto jak ustala Sąd Okręgowy na podstawie zeznań A. B. kłótnia między kobietami zakończyła się, po wcześniejszych prowokujących zachowaniach uspokoił się też oskarżony, napięta atmosfera ustalała, sytuacja konfliktowa zakończyła się. Jeśli więc M. P. (1) uderzył A. D., to było to następstwem słów pokrzywdzonego, które oskarżony mógł błędnie zrozumieć.

Co do siły ciosu to Sąd I instancji pisze (uzasadnienie podsekcje 1.1., 3.), że była ona nieduża. Odpowiada to cytowanemu przez prokuratora stwierdzeniu biegłego D. K., że siła ta „nie była duża”, „była umiarkowana, niezbyt duża”. Biegły tłumaczy tą ocenę skutkami uderzenia: brakiem złamań i powstaniem podbiegnięć krwawych tkanki podskórnej lewego policzka. Stwierdzenie tego obrażenia podczas oględzin zwłok potwierdza wniosek biegłego, że skutkowało ono uszczerbkiem zdrowia przez czas nie przekraczający siedmiu dni.

Zasadniczy zarzut apelacji prokuratora dotyczy ustaleń strony podmiotowej. Skarżący wywodzi, że z racji stanu upojenia alkoholowego pokrzywdzonego, miejsca zdarzenia – wąski podest, betonowe schody zakończone betonową

wylewką oskarżony przewidywał możliwość i godził się, że pokrzywdzony z wysokim prawdopodobieństwem upadnie na betonowe podłoże i dozna ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Ustalanie zamiaru towarzyszącego sprawcy, jego przeżyć psychicznych musi uwzględniać całokształt udowodnionych okoliczności podmiotowych i przedmiotowych. W sprawach o czyny przeciwko życiu lub zdrowiu judykatura zalicza do nich: rodzaj, rozmiary użytego narzędzia, ilość uderzeń, siłę, z jaką zostały zadane, umiejscowienie ciosów, przebieg rany, a także właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego dotychczasowy tryb życia, pobudki, motywy działania, stosunki panujące między sprawcą a pokrzywdzonym, okoliczności, tło zajścia, zachowanie się przed i po popełnieniu czynu (por. klasyczną już publikację Z. Dody i A. Gaberle „Dowody w procesie karnym”, Dom Wydawniczy ABC 1995. str. 40-50 i cyt. tam orzecznictwo).

Oskarżony nie posługiwał się żadnym narzędziem, zadał pokrzywdzonemu jeden cios pięścią w twarz i po tym jak tamten upadł ze schodów na twarde betonowe podłoże, nie kontynuował ataku choć mógł tak czynić jeśliby jego zamiarem było wyrządzenie ofierze większych dolegliwości niż te które widział. Siła tego pojedynczego ciosu nie była duża, choć takiej M. P. (1) – sprawny mężczyzna w sile wieku, nawykły do pracy fizycznej mógł użyć, gdyby jego intencją było spowodowanie uszczerbku na zdrowiu wykraczającego poza zwyczajny możliwy skutek uderzenia z umiarkowaną siłą pięścią w twarz innego mężczyzny tj. uszczerbek na zdrowiu o jakim mowa w art. 157 § 2 k.k. M. P. (1) jest osobą karaną, lecz za przestępstwa przeciwko mieniu, co nie wskazuje na jego skłonność do zachowań agresywnych, przemocowych. Oskarżony podczas przyjęcia zaczepiał innych mężczyzn, prowokował do starcia w sytuacji gdy był subiektywnie przekonany, że świadkowie obrażają jego żonę. Jednak nie posunął się do używania siły wobec tych osób nie reagujących na jego zachowanie, lub uspokajających go. Na koniec tego fragmentu zdarzenia M. P. (1) zaprzestał tych zachowań, uspokoił się. Tak więc z opisanych prób prowokowania starcia trudno wnioskować o godzeniu się oskarżonego na spowodowanie u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. M. P. (1) nie znał pokrzywdzonego, podczas imprezy urodzinowej nie doszło między nimi do żadnej sytuacji konfliktowej, także związanej z opisanymi prowokującymi działaniami oskarżonego, co także przeczy by oskarżony apróbował sytuację gdy z jego działania wyniknie ciężki uszczerbek na zdrowiu A. D.. Powodem uderzenia pokrzywdzonego było przekonanie oskarżonego, że wypowiedział się negatywnie o jego żonie. Spotykaną reakcją na takie zachowanie naruszające godność jest uderzenie w twarz, w tym wypadku pięścią. Taki powód nie wskazuje jednak by M. P. (1) godził się na spowodowanie u pokrzywdzonego skutku o jakim mowa w art. 156 § 1 k.k.

Oskarżony po powrocie do mieszkania nie przyznał, że uderzył A. D., a ten upadł na betonowe podłoże. Przyznał to gdy uczestnicy spotkania zauważyli leżącego pokrzywdzonego. Początkowo też zabrał telefon A. B. chcącemu zadzwonić pod numer alarmowy. Po chwili go jednak oddał, a świadek wezwał pomoc. Więc i z zachowań po popełnieniu czynu nie można wnosić o godzeniu się na ciężki uszczerbek na zdrowiu, a wskazują one na chęć uniknięcia odpowiedzialności, choć niezbyt konsekwentną skoro przyznał świadkom, że to on uderzył pokrzywdzonego.

Pokrzywdzony był mężczyzną w sile wieku, choć dotknięty następstwami szkodliwego używania alkoholu. To właśnie znany oskarżonemu z racji wspólnego spożywania alkoholu poważny stan nietrzeźwości i związane z tym upośledzenie zmysłu równowagi wskazywały, zdaniem prokuratora, że stojący na skraju betonowego podestu A. D. może po uderzeniu w twarz z dużym prawdopodobieństwem stracić równowagę i upadnie ze schodów na betonowe podłoże i dozna ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Stan nietrzeźwości pokrzywdzonego był około dwukrotnie wyższy od tego w jakim znajdowali się inni nietrzeźwi uczestnicy spotkania. Oskarżony mógł więc sądzić, że A. D. jest w podobnym stanie co on sam i inni świadkowie biorący udział w imprezie. Z zebranych dowodów nie wynika by M. P. (1), lub ci świadkowie mieli problemy z utrzymaniem równowagi, zataczali się, potykali itp. Osoby te nie relacjonują by takie problemy miał pokrzywdzony. Na podstawie usytuowania koszy na śmieci (k. 370) na wysokości podestu schodów można sądzić, że miał on szerokość ponad 1m (wykonane oględziny nie zawierają żadnych danych pozwalających ocenić np. wymiary podestu, wysokość schodów). W każdym razie był na tyle szeroki, że zmieścił się tam stojący bokiem pokrzywdzony oraz oskarżony i pozwalał temu ostatniemu zadać cios pięścią. Prokurator nie wskazuje z jakiego dowodu wyprowadził wniosek, że pokrzywdzony stał na krawędzi podestu. Utrata równowagi i upadek wymagały przeniesienia środka ciężkości poza ciało A. D.. Było

to o tyle trudniejsze, mniej prawdopodobne, że pokrzywdzony stał bokiem do oskarżonego i wektora siły działającej w przybliżeniu równoległe do poziomej osi ciała. By wytrącić A. D. ze stanu równowagi i spowodować jego upadek konieczne więc było użycie większej siły niż gdyby stał tyłem, lub przodem do schodów. Pokrzywdzony korzystał nadto z czterech punktów podparcia: stał na nogach, a dodatkowo opierał się łokciami o balustradę, co dodatkowo stabilizowało jego pozycję i tak jak jego usytuowanie względem działającej siły ciosu zmniejszało prawdopodobieństwo upadku.

Interesująca jest też uwaga Sądu I instancji, że stan nietrzeźwości tak jak upośledzał mechanizmy odpowiedzialne za utrzymanie równowagi u pokrzywdzonego, tak miał znaczenie dla oceny zamiaru ewentualnego lub nieumyślności u oskarżonego, skoro oddziaływał także na sferę intelektualną oskarżonego, percepcję, zdolność racjonalnej oceny możliwych następstw, prawdopodobieństwa ich zaistnienia.

Okoliczności niniejszej sprawy odpowiadają tym, gdzie w orzecznictwie przyjmowano, że umyślność sprawcy ograniczona jest do spowodowania uszczerbku na zdrowiu na czas nie przekraczający 7 dni, a nieodwracalny skutek obrażeń powstałych w wyniku upadku jest objęty nieumyślnością (art. 157 § 2 k.k., art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.).

W konsekwencji dowolne jest twierdzenie apelacji, że (przy braku szczególnych okoliczności) uderzając pięścią w twarz pokrzywdzonego, oskarżony przewidywał i godził się, że pokrzywdzony dozna ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w wyniku upadku na twarde podłoże (wyrok Sądu Najwyższego z 18.10.1979 r., V KRN 229/79, LEX nr 63835, wyroki Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 30.03.2006 r., II AKa 42/06, LEX nr 183569, z 11.10.2004 r., II AKa 243/04, OSA 2006, nr 2, poz. 8., Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 23.01.1992 r., II AKr 190/91, KZS 1992 r., nr 1, poz. 17, z 7.05.1992 r., II AKr 51/92, KZS 1992 nr 3-9, poz. 59, z 9.01.1997 r., II AKa 291/96 Prok. i Pr. 1997 r., nr 9 poz. 21, z 29.07.2007 r., II AKa 81/07, LEX nr 314013, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 24.09.2013 r. II AKa 307/13, LEX nr 1383456).

Sąd Apelacyjny uznał, że na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 434 § 2 k.p.k. konieczne jest ustalenie czasu i miejsca popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa: w nocy z 23 na 24 lipca 2022 roku w L. w powiecie (...), co uszło uwagi Sądu Okręgowego.

Podobnie niezbędne na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. było sprostowanie nazwiska pokrzywdzonego w opisie czynu przypisanego w punkcie I zaskarżonego wyroku i nazwiska jego żony w punkcie III.

Z tych wszystkich powodów przy braku dalszych okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu orzeczono jak w wyroku (art. 437 § 2 k.p.k.).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

<i>SSA Robert Zdych</i>	<i>SSA Cezariusz Baćkowski</i>	<i>SSA Artur Tomaszewski</i>
--------------------------------	---------------------------------------	-------------------------------------